

RĪGAS SV. JĒKABA KATEDRĀLES VĒSTNESĪTIS

Nr. 18 (390)
2021. gada
7. novembris

„Trūcīgie vienmēr būs kopā ar jums” (Mk 14: 7)

Svētdien, 14. novembrī piekto reizi atzīmējam trūcīgo dienu, kurā pāvests Francisks aicina ņemt vērā Jēzus vārdus: „Trūcīgie vienmēr būs kopā ar jums” (Mk 14: 7). Jūdass toreiz iebilda, ka sievietē izlej pār Jēzus galvu dārgu eļļu. Jūdasa kā nodevēja skarbā kritika norāda, ka tie, kas neciena trūcīgos, noliedz Jēzus mācību un nevar būt viņa mācekļi. Jēzus aicina atstāt šo sievieti mierā. Viņas rīcība jau paredz Jēzus mirušās miesas svaidīšanu pirms likšanas kapā. Jēzus pats ir trūcīgs, un tieši trūcīgo, vientuļo, atstumto un diskriminācijas upuru labā viņš pieņem šo sievietes darbību.

Jēzus atklāj Dievu Tēvu, kas rūpējas par trūcīgiem un ir tiem tuvs. Jēzus visā māca, ka trūkums nav likteņa rezultāts, bet konkrēta norāde uz viņa klātbūtni mūsu vidū. Jēzu atrodam trūcīgo dzīvēs, viņu ciešanās un vajadzībās, bieži vien necilvēcīgos apstākļos, kuros tie spiesti dzīvot.

Trūcīgie izplata Evaņģēliju, ļaujot mums jaunos veidos atklāt Tēva īsto

vaigu. Trūcīgie daudz ko māca, jo pazīst cietošo Kristu savās ciešanās. Pats Jēzus ir kopā ar trūcīgiem un ņem dalību viņu stāvoklī. Mums savstarpēji jādalās trūcīgo ciešanās, jācenšas novērst viņu grūtības un atstumtību, jāatgriež to zaudētā cieņa un jānodrošina viņu nepieciešamā sociālā līdzdalība.

Tuvākmīlestībā ietverts devējs un saņēmējs, savstarpējā dalīšanās izraisa brālību. Žēlsirdības darbiem ir gadījuma raksturs, bet savstarpēja dalīšanās ir nepārtraukta. Žēlsirdības darbi var apmierināt pašu to veicēju, kamēr pazemot to saņēmēju. Savstarpējā dalīšanās tomēr stiprina solidaritāti un veicina taisnību. Ticīgie var griezties pie trūcīgiem, lai redzētu Jēzu un ar viņu saskartos, jo tie pārstāv Jēzu un norāda uz viņu. Dieva žēlastība darbojas tajos, kuri bez izrādīšanās ziedojas trūcīgajiem un konkrēti ar tiem dalās.

Mums jāatver sirdis, lai atpazītu daudzus dažādus trūkuma veidus un paustu Dieva valstību ar dzīves veidu,

DIEVKALPOJUMI RĪGAS SV. JĒKABA KATEDRĀLĒ

Svētdiena, 7. novembris. Parastā liturģiskā laikposma 32. svētdiena.

Jēzus Sirds godināšana

Vissv. Sakramenta adorācija

8.00 Sv. Mise par +Konstantīnu un lūgšana „Svētais Dievs”

11.00 Galvenā Sv. Mise par Sandru Vilcāni
Svētlietu pasvēte

15.00 Sv. Mise par Robertu Sarbantoviču

18.00 Rožukronis

18.30 Sv. Mise par draudzi

Pirmdiena, 8. novembris.

8.00 Sv. Mise par Znotiņu un Jirgenonu dzimtu

Otrdiena, 9. novembris. Laterāna bazilikas iesvētīšanas gadadiena. Svētki

8.00 Sv. Mise par Petrovsku, Leimaņu un Kaņepu dzimtu

Trešdiena, 10. novembris.

Sv. Leons Lielais. Pāvests un Baznīcas doktors. Piemiņas diena.

8.00 Sv. Mise par Lakšu dzimtas mirušajiem

16.30-18.30 Grēksūdze

Ceturtdiena, 11. novembris.

Sv. Mārtiņš no Turonas. Bīskaps.

Piemiņas diena. Lāčplēša diena.

8.00 Sv. Mise par Dortanu dzimtas mirušajiem

Piektdiena, 12. novembris.

Sv. Jozafats, bīskaps un moceklis.

Piemiņas diena.

8.00 Sv. Mise par Anuškānu dzimtas mirušajiem; Jēzus Sirds litānija

Sestdiena, 13. novembris.

8.00 Sv. Mise par Anastasiju Joņinu

Svētdiena, 14. novembris. Parastā liturģiskā laikposma 33. svētdiena.

Vispasaules trūcīgo diena

8.00 Sv. Mise par draudzi un lūgšana „Svētais Dievs”

11.00 Galvenā Sv. Mise par +Ivanu Petrovu
Kopīgā ceļa pieredze (līdz 13.30)

15.00 Sv. Mise par Vinetu, Jurgi, Kristoferu, Undīni, Paulu un Kristīni

18.00 Vesperes

18.30 Sv. Mise par Skaru dzimtas mirušajiem

Pirmdiena, 15. novembris.

8.00 Sv. Mise par +Viktoru Jakuševiču

11.00 Sv. Mise Aglonas Dievmātes godam

Otrdiena, 16. novembris

8.00 Sv. Mise par +Konstantīnu un +Gunti Olekšu

Trešdiena, 17. novembris. Sv. Elizabete no Ungārijas. Mūķene. Piemiņas diena

8.00 Sv. Mise par +Ingu Cini

16.30-18.30 Grēksūdze

Ceturtdiena, 18. novembris.

Latvijas valsts svētki

8.00 Sv. Mise par arhibīskapa Zbigņeva veselību

Piektdiena, 19. novembris.

8.00 Sv. Mise par +Elzu un +Pauli Dālbergiem; Jēzus Sirds litānija

Sestdiena, 20. novembris.

8.00 Sv. Mise par Malvīni Raupi

18.00 Sv. Mise jauniešu dienā

Rīgas Svētā Jēkaba katedrālespastorālās komandas kontaktinformācija

Sv. Jēkaba katedrāle: tālr. 67326419

Diak. Gunārs Konstantinovs:

tālr. 67326419, mob. 29654800

jekaba.katedrale@tvnet.lv

Pastorālo vajadzību koordinatore –

Andžela mob. 26156406

Pr. Pauls Kļaviņš, administrators

harisime@inbox.lv; mob. 27001445

Svētdiena, 21. novembris. Parastā liturģiskā laikposma 34. svētdiena. Jauniešu diena.

Mūsu Kungs Jēzus Kristus, Vispasaules Karalis. Lieli svētki. Draudzes svinības.

Vissv. Sakramenta adorācija

8.00 Sv. Mise par Čeveru un Teteru ģimeņu mirušajiem un lūgšana „Svētais Dievs”

11.00 Galvenā Sv. Mise par +Broņislavu

Cilvēces veltīšanās akts Jēzum Kristum

15.00 Sv. Mise par draudzi

18.00 Vesperes

18.30 Sv. Mise par Tenisu un Kokinu dzimtu mirušajiem

*Pilnas atlaidas par cilvēces veltīšanās aktu Jēzum Kristum Karalim
Ziedojumī tiek vākti Rīgas Garīgā semināra uzturēšanai*

Sakarā ar Rīgas Svētā Jēkaba Katedrāles koka interjera un inventāra fumigāciju (ķirmju indēšanu)

no 23.-30. novembrim dievnams apmeklētājiem slēgts

Katedrāles garīdznieki minētajos datumos svinēs dievkalpojumu ierastajos laikos un paredzētajos nodomos Katedrāles Svētdienas skolas

telpās Mazajā Pils ielā 2

(ieeja no Rīgas Pils puses).

Atvainojamies par sagādātajām neērtībām

KOPIĢĀ CEĻA PIEREDZE

**Svētdienās pēc sv. Mises
plkst. 11 līdz 13:30**

14. novembrī

12. un 19. decembrī

Trūcīgie kopā ar mums

(turpinājums no 1.lpp.)

kas atbilst apliecinātai ticībai. Jēzus sekošanā nav jākrāj šīs zemes mantas, kuras dod iluzoru, īstenībā traušu un pārejošu drošību. Jātiecas pēc īstas un paliekošas laimes, kuru neviens un nekas nevar iznīcināt (sal. Mt 6: 19 – 20).

Jēzus mācība šeit sola to, ko var pilnīgi droši uztvert un pieredzēt vienīgi ticības acīm: atstāt īpašumu vai radus viņa vārdā, lai saņemtu simtkārt vairāk un vēl arī mūžīgo dzīvi (sal. Mt 19: 29). Vienīgi savā trūkumā attiecībā uz pārejošām bagātībām, pasaulīgo varu un tukšību varam atdoties patiesā mīlestībā. Bez šāda trūkuma dzīvosim sadalīti: līdz ar visiem labiem nodomiem tomēr tad nevarēsim pārveidot pasauli.

Kristus Evaņģēlijs rosina īpaši iestāties par trūcīgiem un atpazīt to morālo un sociālo nekārtību, kas izraisa aizvien jaunus trūkuma veidus. Tirgus bez ētisko principu ievērošanas vai ar šo principu selektīvu izvēlēšanos rada necilvēcīgus apstākļus tiem, kas jau dzīvo traušlā stāvoklī. Jauna veida trūkums un atstumtība nāk no ekonomiski – finansiālās darbības, kuru veic cilvēki bez humanitāras uztveres un sociālās atbildības. Pēc pandēmijas jārisina bezdarba jautājumi, ar sociālu solidaritāti un dāsnumu tālredzīgi jāveido cilvēka attīstības projekti.

Trūcīgos nav jāvaino par viņu stāvokli. Trūkums izriet nevis no liktenības, bet no egoisma. Kritiski tāpēc izvērst tādus attīstības procesus, kuros tiktu novērtētas katra spējas tā, ka, papildinoties iemaņām un dažādām lomām, veidotos kopējs resurss, kurā

būtu savstarpēja līdzdalība. Daudzus trūkuma veidus pie „bagātajiem” varētu novērst „trūcīgo” bagātība, ja tikai tie varētu tikt un iepazīt viens otru. Neviens nav tik trūcīgs, ka nevarētu kaut ko dot no sevis savstarpējā apmaiņā. Trūcīgiem ne tikai jāsaņem, bet tiem jādod iespēja dot, jo tie labi zina kā dāsni atbildēt. Trūcīgie bieži māca solidaritāti un dalīšanos. Tiem var kaut kas trūkt, bet ne viss, jo tie saglabā Dieva bērnu cieņu, kuru neviens un nekas nevar tiem atņemt.

Radošā plānošanā trūcīgiem par labu lai nav ilūzijas, ka brīvība iestātos un augtu līdz ar naudas saņemšanu. Kalpošanas trūcīgiem īstenojas darbībā un katrā iespējā darīt labu. „Dievs mīl priecīgu devēju” (2 Kor 9:7), tomēr sirdsapziņa nav nomierināma ar naudas došanu citiem. Drīzāk vajag vērsties pret vienaldzības un netaisnības kultūru, kuru esam radījuši attiecībā uz trūcīgajiem.

Pāvests Francisks aicina augt izpratnē par trūcīgo mainīgajām vajadzībām. Ekonomiski attīstītākajos rajonos cilvēki nav tik ļoti gatavi risināt trūkuma jautājumus. Pierodot pie relatīvi noteiktas labklājības, cilvēkiem grūtāk pieņemt upurus un atturību. Tie gatavi darīt jebko, lai tikai nezaudētu viegli gūtos augļus. Rezultātā tie nonāk noslēgtībā un prasībās, kas ved bailēs, satraukumā un dažkārt vardarbībā. Šādas attieksmes ir trūkuma veidi, kurus arī jāņem vērā. Ar atvērtību laika zīmju lasīšanai būtu jāatrod jauni evaņģelizēšanas veidi. Ja arī uzreiz izpalīdzam trūcīgo vajadzībām, vajag arī tālredzīgi īstenot jaunas kristīgās mīlestības zīmes, atbildot uz jauniem trūkuma veidiem šodienas cilvēcē.

Trūcīgos personīgi jāstāp tur, kur tie atrastos. Nav jāgaida, lai trūcīgie klauvētu pie mūsu durvīm. Mums tos jāsasniedz viņu atrašanās vietās. Svarīgi saprast viņu izjūtas, pieredzi un sirds vēlmes. Trūcīgie atrodas mūsu vidū. Cik evaņģēliski būtu visā pateicībā teikt, ka arī mēs esam trūcīgi, jo vienīgi šādi tos varēsim atpazīt. Tie tad kļūs līdzdalīgi mūsu dzīvē un caur viņiem piedzīvosim pestīšanu.

Dostojevskim - 200

(turpinājums)

„Noziegumā un sodā” Dostojevskis pieskaras ētiskai problēmai, izejot no atsevišķā indivīda, kurš noraida konvencionālās morāles principus. Romānā „Velni” (1871-1872) viņš pieskaras tai pašai ētiskai problēmai no sociālā viedokļa, kur viena grupa, kura noraida ētiskos principus, reliģiju un visas līdz šim atzītas vērtības, par mērķi sprauž sagrābt savās rokās politisko varu un valsts dzīvi pārveidot pēc revolucionāriem lozungiem. Fonā atveidotas paaudžu attiecības. Ja tēvi ir reliģiski vienaldzīgi, tad dēli ir ateisti un reliģijas apkarotāji. Tēvi jūsmo par dzeju un filozofiju, dēli sauc pēc sociālās taisnības. Dēli noraida visas ētiskās normas, standartus un kultūras vērtības. Eksaktās zinātnes viņiem kļūst par reliģiju, no kuras viņi sagaida atpestīšanu. Par labu tiek atzīts viss, kas kalpo revolūcijai, vecās Krievijas iznīcināšanai. Romānā tēlotās kustības vadoņi stāv ārpus labā un ļaunā. Zīmīgi, ka kustības priekšgalā nostājās bagātās atraitnes dēls Stavrogins un liberālā profesora dēls Pēteris Verhovenskis.

Lai gan oficiāli kustības vadonis skaitās Stavrogins, faktiskais vadonis

tomēr ir Verhovenskis, jo Stavrogins pret revolūciju un tās mērķiem ir kļuvis vienaldzīgs. Dostojevskis rāda veselu grupu, kura ir nostājusies pret Dievu un Viņa likumiem un, galvenais, ka priekšlaikus parāda, kāda būs Krievijā dzīve, ja šī grupa pārņems Krievijas vadību savās rokās. Lai arī mērķis pats par sevi būtu cēls, izvēlētie līdzekļi mērķa sasniegšanu dara neiespējamu.

Tāpat kā romānā „Noziegums un sods”, tā arī „Velnos” Dostojevskis rāda, ka cilvēkam nav iespējams kļūt absolūti amorālam. Cilvēka dabai tas nav panesams. Viens tiek noslepkavots, citi dodas pašnāvībā, jo, tuvojoties ārpus labā un ļaunā robežai, viņi sevi ir izolējuši no visas radības un beigās kļūst paši sev par nepanesamu nastu. Tas pats attiecas arī uz ikvienu politisku un sociālu sistēmu, ja tik tā teorētiski vai praktiski noliedz gara sfēru un noraida absolūtas ētikas principus, jau pašā sākumā tā sev ir parakstījusi nāves spriedumu. Ar Makiavelli ieteiktām metodēm uz zināmu laiku var noturēt rokās politisko varu, bet garākā laika tecējumā sabrukums ir nenovēršams.

Ja iepriekšējos darbos Dostojevskis attēlo lielo grēcinieku uzskatus un dzīvi, tad „Idiotā” (1868-1869) tiem pretim viņš stāda kristieti Miškinu, kurš no pilnības stāv tālu un nav atbilstoši nesagatavots, lai spētu stāties pretim jauniem strāvojumiem un dzīves vadību paturētu savās rokās. Pēc dzimšanas Miškins ir dižciltīgais. Savas atklātības un vienkāršības dēļ Miškins ir visur labi

ieredzēts, tomēr viņa stāvoklis ir neapskaužams. Viņam praktiskā dzīvē nav ne mazākās pieredzes un viņam kā kristietim pretī stāv arī naidīgi noskaņota un ar materiālistisko garu piesātināta inteliģence, kura katru brīdi ir gatava saraut visas saites ar pagātņi, jo pagātnē tā nekā pozitīva neredz kā tikai māntiņību, apspiešanu un verdzību.

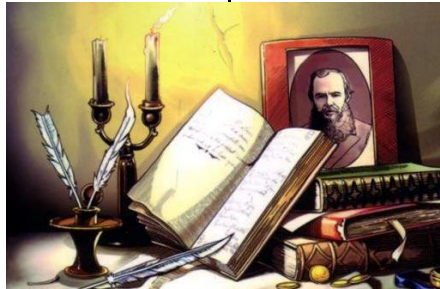
Romas katoliskās Baznīcas kristietība viņam šķiet atkāpusies no īstā Kristus baušļa tāpēc, ka, pārņemdamā romiešu likumus, Romas kristietība grib regulēt arī reliģisko dzīvi tāpat, kā

politisko un sociālo dzīvi valsts regulē likumu un dekrētu veidā, kas uz reliģisko dzīvi var atsaukties tikai negatīvi, to padarot sausu un neauglīgu. No šī viedokļa kļūst saprotams Miškina

izvirdums pret katolisko Baznīcu, ka tā esot ateisma un sociālisma māte.

Patiesā mīlestībā apgarotiem likums tomēr neliekas spaidis. Cilvēks nenokrīt no gaisa kā meteors, kā kaut kas pilnīgi pabeigts. Pasaulē, kur labais un ļaunais vijas turpat blakus, viņam ir vajadzīga audzināšana un uzraudzība. Ideālus nevar sasniegt uzreiz. Tāpat kā ateists vienā dienā gribētu noslaucīt no zemes virsas visu veco, tā arī kristietis lūdzās, lai nāktu debesu valstība, vienlaikus iestājoties par cilvēciskām un garīgām vērtībām sabiedrībā. Dostojevskis tomēr praviētiski norāda uz brāliskumu, attiecībām un sadraudzību sabiedrības vispusīgas attīstības labā.

(noslēgums sekos)

Kopā ar Dievu ceļā

(turpinājums)

Dievs aizvien bija klātesošs savas tautas vidū tās gaitās, dažkārt parādījās cilvēciskos un eņģeliskos veidos (sal. Rad 18). Tomēr no kristīgās ticības viedokļa Dievs nepārspējami „izslēja telti” mūsu vidū, viņa Dēlam kļūstot par cilvēku Iemiesošanās noslēpumā (sal. Jņ 1: 14). Šāda iemiesošanās ne tikai īsteno Dieva glābšanas ieceri attiecībā uz grēkā kritušo cilvēci, bet (kā mācīja franciskānis Duns Skots) ir mērķis un kulminācija Dieva pirmajai ienākšanai radībā. Ar ebreja Jēzus ienākšanu vēsturē Palestīnas zemē Dievs kā ceļotājs ienācis tālu esošā teritorijā, kur sastop dažādu tautu un tautību cilvēkus, dažādas valodas, ieradumus un kultūras.

Iemiesotais Vārds, patiess Dievs un patiess cilvēks Jēzus ir starpnieks starp Dievu un cilvēkiem. Savā dievišķajā izcelsmē un Personā Jēzus vienots ar „mūžīgo dzimteni” trīsvienīgajā Dieva kopībā. Savā ebreju cilvēcībā Jēzus kļūst piederošs pārejošos Izraēla tautas vēsturiskās dzīves apstākļos. Jēzū kā dievišķā Personā vienotas dievišķās un cilvēciskās dabas, taču ne statiski, bet dinamiski veidojot attiecības gan ar Tēvu Svētajā Garā, gan ar cilvēkiem šeit virs zemes.

Jēzus atspoguļo ceļojošā Dieva godību (Ebr 1: 3) savā svešinieka un migranta pieredzē. Viņa ciltsrakstos atrodamas svešzemnieces (Tamāra, Rahēle, Ruta un Beršeba Mt 1: 1 – 17); Jēzus dzimst tālu no mājām (Lk 2: 1 – 7); viņam ar ģimeni nākas bēgt kā

bēgļiem uz Ēģipti (Mt 2: 13 – 14); Jēzus kalpo kā bezpajumtnieks un ceļojošais sludinātājs (Lk 9: 58), viņš netiek pieņemts pie savējiem (Jņ 1: 11) un viņš sevi identificē ar svešiniekiem (Mt 25: 35). Jēzus aizvien šķērsoja ģeogrāfiskas, tautiskas, seksuālas, sociālas, ekonomiskas, politiskas, kulturālas vai reliģiskas robežas un uzstādījumus. Vēsts par Dieva valstību pieņemama vieniem, par ieļauojumu vai klupšanas iemeslu citiem ceļā (skandalon) (1 Kor 1: 23), kad Jēzus tuvināja savam žēlsirdīgajam Tēvam ebrejus un pagānus, vīriešus un sievietes, vecos un jaunos, bagātos un nabagos, varenos un vājos, veselos un slimos, šķīstos un nešķīstos, taisnīgos un grēciniekus, kā arī jebkādu citu kategoriju cilvēkus un grupējumus. Ja arī viņš īpaši iestājās par trūcīgajiem, Jēzus vērsās arī pie bagātajiem un varenajiem, jo arī tie aicināti uz mainīšanos un dzīvību pārpilnībā (sal. Jņ 10: 10).

Atrodoties ceļā, Jēzus ar pateicību pieņēma viņam izrādīto viesmīlību. Viņš viesojās pie Lāzara, Martas un Marijas (Lk 10: 38 – 42), pie Andreja un Sīmaņa (Mk 1: 29), pie Zaheja (Lk 19: 1 – 10), sēdēja pie galda ar muitniekiem un grēciniekiem (Mk 2: 15). Būdams svešinieks un viesis, Jēzus līdzībās runāja par Dieva valstību kā mielastu, uz kuru visi ielūgti, īpaši trūcīgie un invalīdi (Lk 14: 21). Jēzus ieteica tādus uzņemt pie sevis (Lk 14: 13). Pēdējās vakariņās viņš mazgāja mācekļu kājas, būdams viņu Mācītājs un Kungs (Jņ 13: 1 – 20). Pēc savas augšāmcelšanās viņš

sagatavoja mācekļiem brokastis pēc nesekmīgās zvejas (Jņ 21: 4 – 13).

Jēzus atradās it kā starp debesīm un zemi, abas sfēras ietverot un reizē pilnīgi tam nepiederot. Jēzus šķērsoja robežas un dzīvoja pa nomalēm, noraidot varu, bagātību un ietekmi šīs pasaules nozīmē. Jēzus saskārās ar daudziem un dažādiem cilvēkiem, ja arī tie konfliktēja viens ar otru, ļāva tiem satikties, piedzīvot kopību un izlīgšanu jaunā ģimeniskumā, kurā nebūtu robežas un šķēršļi, atjaunotajā Dieva tautā, kur nav vairs jūda vai grieķa, verga vai brīvā, vīrieša vai sievietes (Gal 3: 28).

Jēzus nomira kā tāds, kas šķērsoja dažādas robežas un kalpoja sabiedrības atstumtajiem ļaudīm, tāpēc nopietni apdraudēja tos, kuri tiecās noteikt ekonomiskos, politiskos un reliģiskos procesus. Nāve ar krustā sišanu arī norādīja, ka Jēzus kā atmestais mira „ārpus pilsētas vārtiem un ārpus nometnes” (Ebr 13: 12 – 13). Jēzus uz krusta karājās starp debesīm un zemi, abas šīs sfēras savienojot, darbojoties kā starpnieks un aizbildinātājs starp Dievu un cilvēci.

Tomēr pat ar savu nāvi Jēzus pārsniedza nāves robežas, tās sakāvniecisko, neveiksmīgo un postošo pieredzi. Ar augšāmcelšanos Jēzus šķērsoja nāves robežas, ieējot jaunā dzīvē un nesot cerību izmisumā, uzvaru sakāvē, brīvību verdzībā, dzīvību nāvē. Nāves robežas šādi izvērsās pārbagātās dzīvības apvāršnos.

Jēzus stāda priekšā tādu dzīvi, kas netiecas uz savu un savas ģimenes labklājību. Viņš veicina Dieva valstību taisnībā un mīlestībā uz visiem, cilvēku solidaritātē, īpaši ar trūcīgākiem, vājākiem un atstumtiem. Jēzus atgādina,

ka pat trūkumā un atstumtībā atvērtība citiem ir iespējama. No Jēzus galīgās uzvaras pār ciešanām un nāvi Lieldienu rītā nāk žēlastība, pacietība un cerība arī mums, kas ejam savu krusta, ciešanu un pārbaudījumu ceļu. (turpinājums sekos)

Malvīnei Raupei – 70

2021. gada 20. novembrī aprit apaļa dzīves jubileja Marijas leģiona un Karmeļa baskāju trešā ordeņa loceklei, katedrāles dežurantei Malvīnei Raupei, kura dalās ar savu dzīves stāstu.

Mans tēvs leģionārs bija apcietināts un izsūtīts uz Kirgīzijas PSR republiku. Tur viņš apprecējās. Piedzima trīs bērni. Vietējie neieredzēja arestantus. Tāpēc kaut kādā nesaskaņu rezultātā tika noslepkavota mamma un divi vecākie bērni.

Tēvs mani nodeva vietējā bērnunamā, tad man bija divi gadi. Viņš aizrakstīja vēstuli uz Latviju savai mātai Kludijai. Tā kā tēva māsa otrā pasaules kara

rezultātā bija zaudējusi vīru un palikusi bez bērniem, viņa nolēma mani audzināt kā savējo.

Uz bērnu namu Staļinabadā atbrauca, tante Kludija, kad man bija pilni 6 gadi. Tēvs steidzināja Kludiju, jo viņš ļoti vēlējās lai es ietu latviešu skolā.

Mana pirmā skola ir Matīšu vidusskola. Tur es iemācījos latviešu valodu, lasīt, runāt un rakstīt. Mamma (tā es saucu tēva māsu) strādāja skolā par apkopēju. Skolā bija vietējā bibliotēka,

kurā es atradu daudz brīnišķīgas grāmatas.

Kad 1971.g. atbrauca tēvs, pārbraucām uz Rīgu. Viņš sāka strādāt Ulbrokas celtniecības organizācijas par galdnieku-liku logus, durvis, grīdas, vārdu sakot, darbojās ar visu, kas saistās ar koku.

Tēvs apprecējās otrreiz. Pamāte mani ne visai gribēja, tā es paliku pie Klaudijas. Viņa bija tā, kura iemācīja lūgšanas: Tēvs mūsu..., Esi sveicināta.... Gods, lai ir Tēvam.... Slepus nokristīja Viļakā. Kad bija kādas grūtības vai pārbaudījumi, pacietīgi lūdzošs, tas mani mierināja un deva iespēju ar pašlūgību dzīvot tālāk.

Tad sekoja darbs VEF(ā) parastā strādnieku ierindā. Strādāju uz konveijera pie telefona centrālēm, lodēšanas un regulēšanas un vietējā sakaru centrā līdz pat rūpnīcas likvidēšanai. Tur arī atradu savu vīru. Mums ir divi bērni. Kad bērni sasniedza 10. un 12. gadus, mamma uzstāja, lai viņus nokristītu.

Kādā pastaigā ieraudzījām skaistu katoļu baznīcu, durvis bija vaļā, satikām priesteri, sarunājām bērnus vest uz svētdienas skolu. Tā izrādījās Franciska draudze. Tur arī nokristīju abus bērnus un saņēmu laulības sakramentu pie prāvesta Oļģerta Daļeckā.

No šī brīža es meklēju iespēju, kā pateikties Dievam, nevis tikai lūgt viņu, bet arī kalpot viņam. Nopirku katedrālē Bībeli. Sāku lasīt veco un jauno derību, Iemīlēju psalmus un rožukroni.

Iestājos Karmela baskāju trešajā ordenī un 2001. gadā saliku mūža solījumu, ar jaunu vārdu - Malvīne no Svētās Trīsvienības. Ar Dieva žēlastības palīdzību atradu iespēju kā apvienot lūgšanu un

mīlestības darbus, tas ir, 2007. g. iestājos Marijas leģionā.

Mana kaimiņiene Marija Dārzniece, nespēdama apvienot 2. slimnīcas kapelānes kalpošanu un katedrāles dežurantes vietu, lūdza, lai es nāku strādāt uz katedrāli. Šo darbu es iesāku aptuveni 2010.g. Tā piepildījās mans sapnis par kalpošanu Dievam.

Pateicamies par uzticīgu kalpošanu un novēlam gara un miesas veselību. Dieva mīlestības un gādības pilnus svētiskus!

Lūdzam atbalstīt katedrāli

ar ziedojumu

pie dievnama apmeklēšanas vai
ar bankas pārskaitījumu

Rīgas Svētā Jēkaba
Romās katoļu draudze
Reģ Nr. 90000106696

UNLALV2X

SEB bankas konta nr.

LV84UNLA0002000701505

* * *

Lielākā dāvana

dzīvajiem un mirušajiem

Jēzus Kristus Upuris –
sv. Mise par dzīvajiem un
mirušajiem – konkrētos
nodomos ir lielākā dāvana,
aizlūgums un atbalsts cilvēku
vajadzībās.

Pieteikt šos nodomus var
sakristejā vai pie dežurantes

Redakcijas adrese:

M. Pils 2, Rīga, LV-1050

Tālr.: 67326419

E-pasts: vestnesitis@gmail.com

Vēstnesīša numuri pieejami:

Redkolēģija:

Atbildīgais: pr. Pauls

Datorsalikums: pr. Pauls

Metiens: 450 eks.

Vestnesitis.wordpress.com